

Biskop Tor Singsaas, Artikkel i julebladet «Ytternamdalen»:

Fortellingene om Jesus

Julehøytida er fortellingenes høytid. Det er mange fortellinger som da må fortelles, ellers blir det ikke jul.

Vi er fortellere. Alle har vi noe viktig å fortelle. Det er slik vi gir av oss selv. Fortellingene våre blir «gaver» til hverandre. Vi tar imot hverandre som medmennesker. Derfor er det dypt meningsfullt å fortelle, men og å lytte til en annens fortelling. Slik gir vi hverandre oppmerksomhet og verdighet som mennesker.

Fortellingene gir livet innhold.

Hvor lenge kan vi ikke leve på en god fortelling med humoristisk snert? Plutselig tar vi oss selv i å humre over det vi har hørt. Et lite glimt av glede i hverdagen.

En delte en smerte i livet med oss, fordi vi kan holde på en hemmelighet. Hvilken gave å bli vist slik tillit?

Vi velger hvilke fortellinger vi forteller videre. Noen fortellinger er viktigere enn andre, både fra eget liv, og av de fortellinger vi har sammen med andre. De viktigste fortellingene fortelles ved de store anledninger, - når vi fyller år, når vi markerer høytider, eller andre viktige hendelser i familie, vennekrets og i eget liv.

Jesusfortellingene er våre aller viktigste felles fortellinger. De tilhører kjernen i vår kristne tro og kultur. De må fortelles om igjen og om igjen. Når de fortelles blir de levende.

Alle må bli kjent med dem. For de bærer liv og håp med seg. De vikler seg inn i, og omslutter våre egne fortellinger i livet. De blir en del av vår egen livshistorie. De ligger der som en grunntone i livet. Det blir ikke jul for oss uten at juleevangeliet leses og fortelles. De mange Jesusfortellingene i Bibelen er møter med hverdagsmennesker. Vi lever oss inn i dem og gjør dem til våre.

Julenatt kom Jesus med håpet inn på jorden. Det er en som er i stand til å kjempe mot døden. Etter at Jesus kom, har ikke døden siste ord lenger. Livskreftene er sterkere enn dødskreftene.

Hva er det som griper meg med juleevangeliet? At det hele er så alminnelig og hverdagsnært. Hele fortellingen før fødselen i Betlehem virker så troverdig og gjenkjennelig. Det måtte bli stor oppstandelse hjemme hos Maria da hun kom og sa at hun var gravid, og det går opp for dem at forloveden Josef ikke er faren? Den hellige Ånd? Kan de tro på det? Ikke rart at Maria løper det raskeste hun kan opp i «fjellbygden» til sin eldre slektning Elisabeth, for å få trøst og støtte hos henne. Maria og Elisabeth var nok nære venninner. De hadde noe sammen fra før som Maria søkte til. Hun trengte henne å snakke med. For Elisabeth var en klok og varm kvinne. Maria var nok enda rystet av budskapet fra engelen Gabriel.

Og for et vakkert møte med Elisabeth! Lille Johannes, som Elisabeth bar på inni seg, sparket i magen som hilsen til «den spede Jesus-spiren» i Marias mage. Johannes ble jo senere døperen Johannes som pekte på Jesus som Guds sønn. Elisabeth bryter spontant ut til Maria; «Maria; han spreller i magen. Han er hoppende glad for at du kommer?» Hva er det med deg?» Og Maria forteller det som hadde skjedd henne. Om engelen Gabriel som plutselig stod i rommet, som fortalte at hun skulle «bli mor til Guds Sønn» Undringen. Forbauselsen. Sjokket. Hva skal hun tro? Kanskje også at det ikke er lett å bli trodd, - hjemme. Men lille sprellende, hoppende Johannes i magen til Elisabeth blir et velsignet tegn for redde vevre Maria. Det er sant! Ja, det er virkelig sant!! Og Maria bryter ut i lovsang til Gud over det som har skjedd henne. Nå slipper hun gleden løs i alle rom i livet sitt. Og hun gir oss «Marias lovsang» som siden da er en av de viktigste lovsangene i verdenshistorien. Det er en lovsang lagt henne i hjerte og munn av Gud. En sang om at de små er blitt sett av Gud og løftet fram av ham.

Det hellige er skjult i det alminnelige.

Julaften leser vi videre; « Det skjedde i de dager at det gikk ut befaling ut fra keiser Augustus at hele verden skulle innskriveres i manntall. .... Og hun fødte sin sønn, den førstefødte. Hun svøpte ham og la ham i en krybbe, for det var ikke husrom for dem.....»

Så er Gud her mellom oss.

Gud ser helt vanlig ut her på jorda. Jesus går mellom oss,- er sammen med oss.

Vi får alle de andre fortellingene i Bibelen om Jesus hvor han møter enkeltmennesker. Vi lærer å kjenne dem , den blinde Bartimeus, tolleren Sakkeus, kvinnen ved Sykars brønn, Lazarus og søstrene Marta og Maria i Betania. Pontius Pilatus. Peter, Jacob og Johannes, disiplene. Og mange fler. De er flettet inn i oss, og lever i oss som en slags hukommelse i livet som gir oss livsmot. Vi liker å høre fortellingene.

Alle disse fortellingene om Jesus rammes inn av to fortellinger; møtet mellom Maria og Elisabeth, og den andre og siste store fortellingen; møtet mellom en annen Maria, Maria Magdalena og Jesus.

For alt ble håpløst.

Det ble en langfredag som drepte alt. Korset. Mørket. Kjærligheten er borte fra jorden. En død Jesus. Alle er skrekkslagne og redde. Disiplene har låst seg inne på et loft nede i Jerusalem. Det eneste de har tanker om, er å snike seg usett ut av byen og hjem igjen til Galilea. De er redde for selv å bli drept.

Bare Maria Magdalena våger seg ut. Hun må opp til graven for å være nær ham.

Da finner hun steinen rullet fra graven!

Marias Magdalenas møte med den levende Jesus i hagen er den vakreste fortellingen i historien, sammen med juleevangeliet; Maria, Jesu mor sitt første møte med lille Jesusbarnet. Hun var den første som hørte Guds hjerte banke på jorda.

Jesus Kristus lever. Og vi skal leve sammen med ham.

To store fortellinger rammer inn livet vårt, juleevangeliet og påskeevangeliet. Fortellinger om det hellige, gjemt i det alminnelige. Fortellinger om at kjærligheten er sterkere enn døden. Vi er og medsendt en hellighet fra Gud, som beskyttelse i livet. I ethvert menneske er en hellighet gjemt. Dette viser Jesus. Han er her for å leve ut kjærligheten i møte med oss medmennesker. For kjærligheten er den sterkeste og dypeste makt i livet og tilværelsen; en kjærlighet som er tålmodig og velvillig, en kjærlighet som ikke misunner, ikke skryter, ikke krenker, ikke er oppfarende, ikke søker sitt eget. En kjærlighet som gir seg selv for andre.

Da Guds Sønn ble menneske, fikk vi et medmenneske i Gud, som på egen kropp har erfart hva det vil si å være menneske. Han ble flyktningegutten,- den hjemløse mannen.

Gud ble en fattig på jorda.

Utrolig at han valgte å gjøre det slik.

Gjennom oss strekker Gud hendene sine ut mot den som lider, og gjør oss til medmenneske for den som har det vondt og mangler noe.

Gud ser helt vanlig ut her på jorda. Jesus går mellom oss, - er sammen med oss. Vi vet ikke at det er han. Han skjuler seg bak vårt medmenneske. Men når vi trenger et medmenneske, - og det uventet kommer oss imøte, da merker vi at han er der. Det er slik en Gud vi venter på julenatt.

Dette må vi fortelle om igjen og om igjen.